

מסורת הש"ס

שני נזירים פרק שמיני נזיר

ס.

עין משפט
נר מצוה

יב א ב מ"י פ"י מהל'
מירות הל"ז:
ג ב מ"י שם הל"ז ד ה ו
ז ח טו"ז כ"מ:

הגהות הרוסות
1. ר"ת קשה לן. 2. ז"ל
לא משום טור טמא. וכו'.
בס"י. ומחית יעלה עד
יתחיל למנוח. נמחק. 3. ז"ל
יבא דשמה. 4. ז"ל
דמפרש. 5. ז"ל חיות.
6. ז"ל שלש ושמה.
7. ז"ל ושמה. 8. ז"ל ושמה.
9. ז"ל למירות טומאה.
10. מיבא ואחד נמחק.
11. ז"ל ושמה. 12. ז"ל
13. ז"ל ומחלת. 14. ז"ל
יגלה תגלחת שניה.

פי' הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר. ר"ש
היא דאמר בפ' התערבות
ובפ' בתרא דגדור דמייתי
אשם ומתני ומתני בשלמים
ולא חייש על מה שממעט
זמן אכילתו ומביא קדשים
לבית הפסול: והיא חדא
לספק ספרי וחדא לספק
טומאתו. פי' חטאת העוף
על תגלחת שניה הוי לספק
תגלחתו ושל תגלחת
שלישית הוי לספק ימי
טומאתו.

ה"ג תגלחת ראשונה מביא צפרים. לספק מוחלט אחת
שמוטה ואחת משולחת וחסרת העוף לספק נזיר טמא ועולת
בהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף דלא אייתי כדן נזיר טמא
ק"ל ושמה מספק לא הנריכוהו וכן נרין לומר דשלמים דנזיר
טהור לא הנריכוהו שלא הנריכו

לספק נזיר טהור רק קרבן להפירו
בתגלחת וכדלמרי' גילת על א'
משלשם יא: ה"ג שניה מביא
חטאת העוף לאו משום דנזירות
טומאה² יעלה לו למנין שצעה וציוס
השמיני יתחיל למנות דנזיר טמא
ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא
משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה
שמה³ לא היה מוחלט כי אם נזיר
טמא: שלשית מביא חטאת העוף.
דאולי היה טמא ותגלחת של מוחלט
לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור
ולא לנזיר טמא דכפרישית⁴ בסמוך:
ועולת בהמה. דשמה מוחלט הוא אך
לא טמא: רביעית. לזכא
לספוקי לא צמוחלט עוד ולא צטמא
עוד מביא קרבן טהרה משלם:
אמרת. כמו אמר מר תגלחת
ראשונה מביא צפורין
וחטאת העוף ועולת בהמה ממה
נפשך אי ודאי מזורע הוא ולא טמא
הוא הצפורין לחובתו וחסרת העוף
ספק אולא לקבורה ועולה הוי נדבה:
ולגלחו צדוק שצעה. דהיינו תוך
שלשים לא אפשר דלימלא לאו מוחלט
הוא ורחמנא אמר תער לא יעבור
כו: והא בעי אשם ר' שמעון היא
דאמר מייתי ומתנה. דלמר צפרק
התערובות (וזכרם דף עו.) וצפרק
בתרא דנדה (דף עז.) דלמש נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתו אי לאו מזורע הוא וצדאי
טמא הוא חטאת העוף חובתו צפרים אכריזי ולא הוו חולין בעזרה
ועולת בהמה הוי נדבה ואי לא מזורע הוא ולא טמא הוא צפרים
אכריזי קא מתעבדי וחסרת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה
היא חובתו: תגלחת שניה ושלשית צפורים חיים⁵ צביל מוחלט
לא כרין דהא עבד מאי איכא למימר דלימלא ודאי מוחלט היה חדא
לספק [ספרין] וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן
טהרה ומתנה: ספק טמא ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר
שמונה ימים. כלומר ציוס השמיני ולאחר לאו דוקא שיוס ראשון
לנזירותו מגלה לחלוטו ויש צמחן להאלו שצעת ימים וציוס [השביעי]
יגלה וציוס השמיני יציא קרבנות מזורע ובו ציוס מותר לזכול
בקדשים ועמה אם היה טמא ודאי יספור ז' ויהא שליש ח' יגלה ז'
אכל עתה שהוא ספק דלימלא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכן
לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דלימלא לאו טמא הוא ורחמנא אמר
תער לא יעבור על ראש עד מלאת ולכן ימנה שלשים ויוס שמיני
עולה לו וציוס שלשים ואחד יגלה כדן כל נזיר שמגלה יוס שלשים
ואחד כדלמר צפ' קמא (לעיל דף ה:) הרי ציוס שלשים⁶ יגלה תגלחת
שלישית דשמה⁷ נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו ונרין למנות
שלשים יוס עוד וציוס שלשים ואחד יגלה תגלחת נזיר טהור והיינו
דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושצעה ימים דהיינו
[יוס] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות
טהרה עד תוס ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר
בקדשים אלא צביל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא ודאי אוכל בקדשים אחר שששים
ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר
שבעים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלט לא יגלה
שום תגלחת כי אם לטון ז' אחר הזאה שליש ח' ומגלה צבילי
וצשמיני מביא קרבן חטאת העוף⁸ ונזירות⁹ טומאה ואי

אפשר לגלה שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים ואחד¹⁰ יגלה [שמה] מוחלט
הוא והוו להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים ח' דהיינו יוס ל"ח וסוף שצעה ימים יגלה
שלישית כדן נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וציוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה¹² (לישנא אחרינא) וציוס שלשים ואחד יגלה
תגלחת נזיר לטהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה: טמא ודאי מוחלט¹³ ודאי אוכל בקדשים לאחר ח'
ימים ושותה יין ומיטמא למתים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלה וציוס שצעה
יגלה¹⁴ וציוס שמיני יציא קרבנות מזורע ובו ציוס יהא מותר לזכול בקדשים והאי לאחר ח' לאו דוקא אלא ח' עצמו וצביל שהוא טמא
יספור ז' על יוס שמיני של חלוטו וציוס ה' יגלה וציוס השמיני יציא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים טל יוס
שמיני וציוס שלשים ואחד יגלה ויציא קרבנות טהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה:
נזיר

גב' וסני עלה ומגלה ארבע תגלחות. נזירות מועטת משלשים
לשלשים ונזירות מרובה משנה לשנה: תגלחת ראשונה
מביא צפורין. דהיינו ציפרי מזורע שכחוב כהן ולקח למטהר שתי
צפרים חיות טהורות: וחטאת העוף. דקרבן טומאה דנזיר:

עולת בהמה. דקרבן טהרה
דנזירות: ממה נפשך אי
ודאי מזורע הוא ולא טמא. כמת
הילכך הא דקא מייתי ציפורים זו
היא חובתו וחסרת העוף דקרבן
טומאה¹⁵ צמיר הוי ספק ואולא
לקבורה משום דלימלא לאו טמא
מת הוא ולא חזיא להקריבה ועולה
דקמייתי קרבן נדבה דלימלא מזורע
הוא ועדיין אינו ראוי לתגלחת טהרה
דנזירות: ולגלחו¹⁶ צדוק שצעה.
כמשפט של מוחלט שסופר שצעה
ואח"כ מגלה: אי אפשר דלימלא
לאו מוחלט. ולא טמא הוא והוי
נזיר טהור ורחמנא אמר תער לא
יעבור על ראשו: ודאי לאו
מזורע ודאי הוא ולא טמא מס הוא.
אלא נזיר טהור לציפורין דקמייתי
לא חיישינן דאכריזי קא מתעבדי ואי
משום חטאת העוף הא קאולא
לקבורה ועולת בהמה דקמייתי הויא
חובתו: והא קצעי איסוי אשם.
מזורע בתגלחת שניה ואשם
צמיר ודאי מעכב צבילתו
דקמייתא לן¹⁷ הציא כפרתו אוכל
בקדשים ואולי ככל הני ארבע
תגלחות אמאי לא תני ליה אשם:
הא מני ר' שמעון היא דלמר מייתי
ומסני. כדלמרי' צפרק בתרא דמסכת
מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר
למחרת מביא אשמו ולגו עמו ואומר

אם מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו אשם זה יהא שלימי
נדבה ואותו אשם טעון שחיטה צדון ומתן בהנות הכא נמי מייתי
אשם מזורע ומתני: תגלחת ז' ושלשית צפרים חיים אינו צריך.
לזכא שזכר הציא בתגלחת ראשונה: מאי אית לן למימר
דמיצביא ליה לאיתויי דלימלא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה
עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו ונרין
להציא קרבן מזורע להציא הוא דלמר דליימי חטאת העוף¹⁸ בתגלחת
שניה ובתגלחת שלשית חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה
דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחסרת
העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמיצביא ולא
בחטאת העוף אי לא דליהוי עני דלפי שאין חטאת בהמה צאה
על הספק ה"לפי שאינה נאכלת מספק והוא לא בחטאת שמתכפרו
בעליה ומיחסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לצית הפסול תקון
ורבנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת
העוף הצאה על הספק כדלמר צפ' מי שאמר הריני נזיר (לעיל
דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"נ תני עלה בתוספתא (פ"י ה"א)
צברייתא ומופרשינן לה נמי הכי צפרק בתרא דמסכת נדה (דף עז.)
גבי שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט
וטמא הוא ושתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו
וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיצבי ליה לאיתויי חטאת העוף
במקום חטאת בהמה שהיה מחוייב להציא ואידך חטאת העוף
דקמייתי בתגלחת שלשית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שצו
ושצו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דלימלא לאו מזורע הוא
אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דנזיר
ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכן מביא עולת בהמה
דהויא חובתו והחסרת צספק ובתגלחת רביעית מביא
קרבן טהרה¹⁹ חטאת דבהמה ועולה ושלמים ומתני:

אפשר לגלה שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים ואחד¹⁰ יגלה [שמה] מוחלט
הוא והוו להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים ח' דהיינו יוס ל"ח וסוף שצעה ימים יגלה
שלישית כדן נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וציוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה¹² (לישנא אחרינא) וציוס שלשים ואחד יגלה
תגלחת נזיר לטהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה: טמא ודאי מוחלט¹³ ודאי אוכל בקדשים לאחר ח'
ימים ושותה יין ומיטמא למתים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלה וציוס שצעה
יגלה¹⁴ וציוס שמיני יציא קרבנות מזורע ובו ציוס יהא מותר לזכול בקדשים והאי לאחר ח' לאו דוקא אלא ח' עצמו וצביל שהוא טמא
יספור ז' על יוס שמיני של חלוטו וציוס ה' יגלה וציוס השמיני יציא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים טל יוס
שמיני וציוס שלשים ואחד יגלה ויציא קרבנות טהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה:
נזיר

א' [לעיל טו.] תוספתא פ"ו.
ב' ג' א"מ סוף. ג' זכרם
ע. מנחות קה. נדה ע.
ד' ויקרא יד. ג' א"מ
בסוף וכו' צביל.
ו' [נעיש פ"ד מ"ג].
ז' ש"ן לע"ב. ח' ג' א"מ
כומר טמא. ט' ג' א"מ
לא יעבר על ראשו עד
מלאת הקדש אשר יציר
ל' קדש יהיה גדל פרע
שער ראשו: במדבר ו ה

תורה אור השלם

1. ר' יצחק נדר נזיר טהור
לא יעבר על ראשו עד
מלאת הקדש אשר יציר
ל' קדש יהיה גדל פרע
שער ראשו: במדבר ו ה

נוסחת הריב"ן

א' דקרבן טומאה צמיר
הוי כספק כו' הוא ולא אפשר
להקריבה ועולה דקמייתי
קריבה נדבה: ב' כביי איתא
בוה"ל ואי לאו מזורע ודאי
הוא אלא טמא מת הוא לכן
האי חטאת העוף דקמייתי
זו היא חובתו ולאשם ועולת
העוף לא חיישינן אי לא מייתי
להו כיון דלא מעכבי נמי לא
דקמייתי צפרים נמי לא
חיישינן דאכריזי קא
מתעבדי: ועולת בהמה
דקמייתי היא חובתו נ"ח ואי
לאו מזורע ודאי הוא כו':
ג' [בתגלחת שניה כו' ימי
ספרו] לימא כביי: ד' כיון
דאכריזי הוי חטאת העוף
הוא דמייתי לפי שאין כו':
ה' מפני שאינה כו' דהויא
לה כו': ו' תקון ליה רבנן כו'
על הספק אע"פ שאינה
והשאר לימא: ז' ומפרש לה
צפרק בתרא: ח' משלם
חטאת כו' ומתנה אם ודאי
נזיר הוא ודאי הוי מוחלט
וטמא עולה ראשונה שצביל
תגלחות הן עולת נדבה וזו
חובה ושאר קרבנותיו ואם:

גליון הש"ס

גב' וחטאת העוף כו'
לקבורה. ע' סוף תורה
צמתי: